

Одного разу, рано-вранці, на пульті Джин заблїмала червона лампочка тривоги.

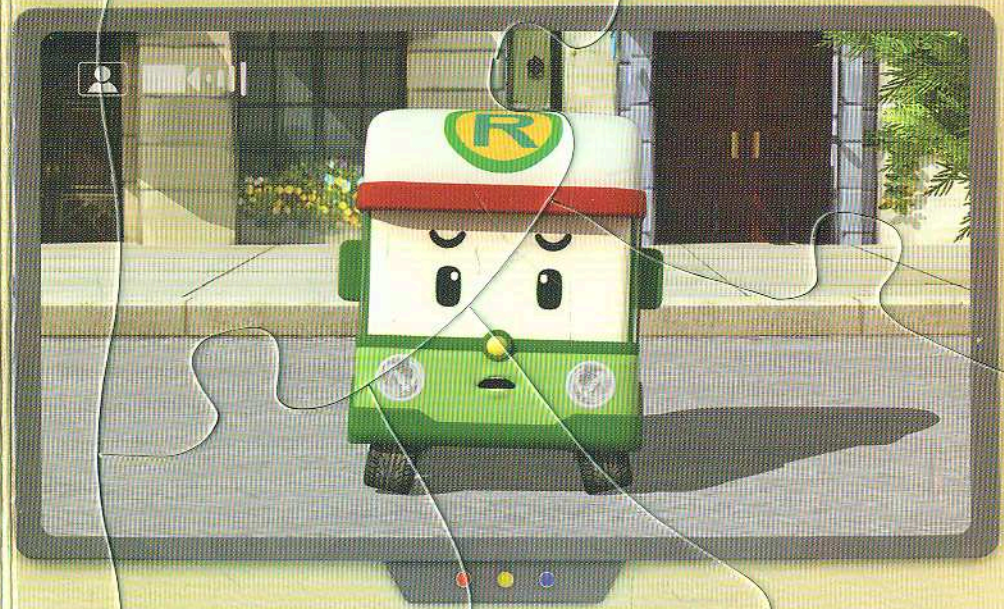
— Команда рятувальників,— озвалася Джин по рації.

З монітора на дівчину дивився малюк Роді:

— Скоріше! Прямо на міській площі дуже велика пожежа!

— Що? — стривожилась Джин.— Пожежа на площі? негайно висилаю команду рятувальників.

І ось уже наші відважні Полі, Рой, Ембер і Хеллі помчали по дорозі в місто. Але ніякої пожежі на площі вони не побачили. Тут усе було спокійно.

— А де ж пожежа? — здивувався Рой.
— Немає ніякої пожежі! — обурено сказав Хеллі.— Виходить, Роді нас просто обдурив! Це був фальшивий виклик!

А Роді тим часом спостерігав за розгубленими рятувальниками з-за рогу й сміявся зі свого жарту. «Треба ще з когось пожартувати»,— подумав він і весело помчав по дорозі. Аж раптом Роді помітив Вупера, який стояв біля узбіччя.

— Пан Вупер,— прошепотів Роді,— ну й жартую ж я з нього!

А автобус Вупер у цей момент якраз намагався розібратися з якоюсь своєю несправністю. У нього ні з того ні з сього перестали крутитися колеса. Може, кермо зламалось. А може, щось інше. Раптом повз нього на повній швидкості промчав малюк Роді й зник за поворотом дороги:

— Пане Вупере! Ой-ой-ой! Допоможіть! Я не можу зупинитись!

— Роді, обережніше! — скрикнув Вупер і поквапився на допомогу. Та виявилось, що Вупер ніяк не може впоратися з керуванням: його кидало то вправо, то вліво. Автобус пробив дорожнє огородження й полетів униз по крутому кам'янистому схилу. Він ледве зумів загальмувати перед скелею, нагорі якої стояв великий бак з водою. Зверху посипалось каміння.

